

SCRIERI PENTRU COPII,
DE LA BUNICA
7.

VICTORIA FURCOIU

FABULE

Ediția a II-a,
revizuită și adăugită

CU FABULA NE-AMUZĂM,
DIN MORALĂ ÎNVĂȚĂM!

Editura Arco Iris
Brașov, 2021

CUPRINS:

- Pag. 4 — **Rătușca și albina**
- Pag. 7 — **Vulpea și găina**
- Pag. 10 — **Bufnița și ciocănitoarea**
- Pag. 14 — **Broscuța optimistă**
- Pag. 20 — **Elefanțelul talentat**
- Pag. 32 — **Cioara la concert**
- Pag. 39 — **Vocabular**
- Pag. 40 — **Dedicație**

Povestea spune că, odată,
O albinuță lucrătoare
Căzu, săraca, într-o baltă
Și se zbătea în disperare!

Tot chinându-se să iasă,
Pentru-a zbura din nou spre stup,
Simțea, puterile c-o lasă
Și nu va rezista prea mult.

Atunci, să vezi minune mare!
O rață mică ce-o văzuse,
Ca pe o barcă salvatoare,
O frunză verde îi întinse.

Albina sări bucuroasă
Pe frunza mică, plutitoare,
Și-i mulțumi, zburând spre casă,
Micuței sale salvatoare.

Veni o zi, când albinuța
Văzu un vânător cu pușca,
Pregătit, lacom, să-i ia viața
Chiar salvatoarei ei (rățușca).

Ea înota pe apa lină
Și nu-i trecea deloc prin minte,
Ce-ar fi urmat atunci să vină,
Căci i se pregătea un glonte.

Dar nu s-a întâmplat necazul!
Celui cu pușca pregătită,
Albina i-a nșepat obrazul,
Iar glonțul n-a ajuns la țintă!

Morala:

*De poți, fă bine-n viața ta,
Celui ce-i de necaz lovit!
Căci binele făcut cuiva,
Atunci când nici nu vei visa,
Ți se va-ntoarce înzecit!*

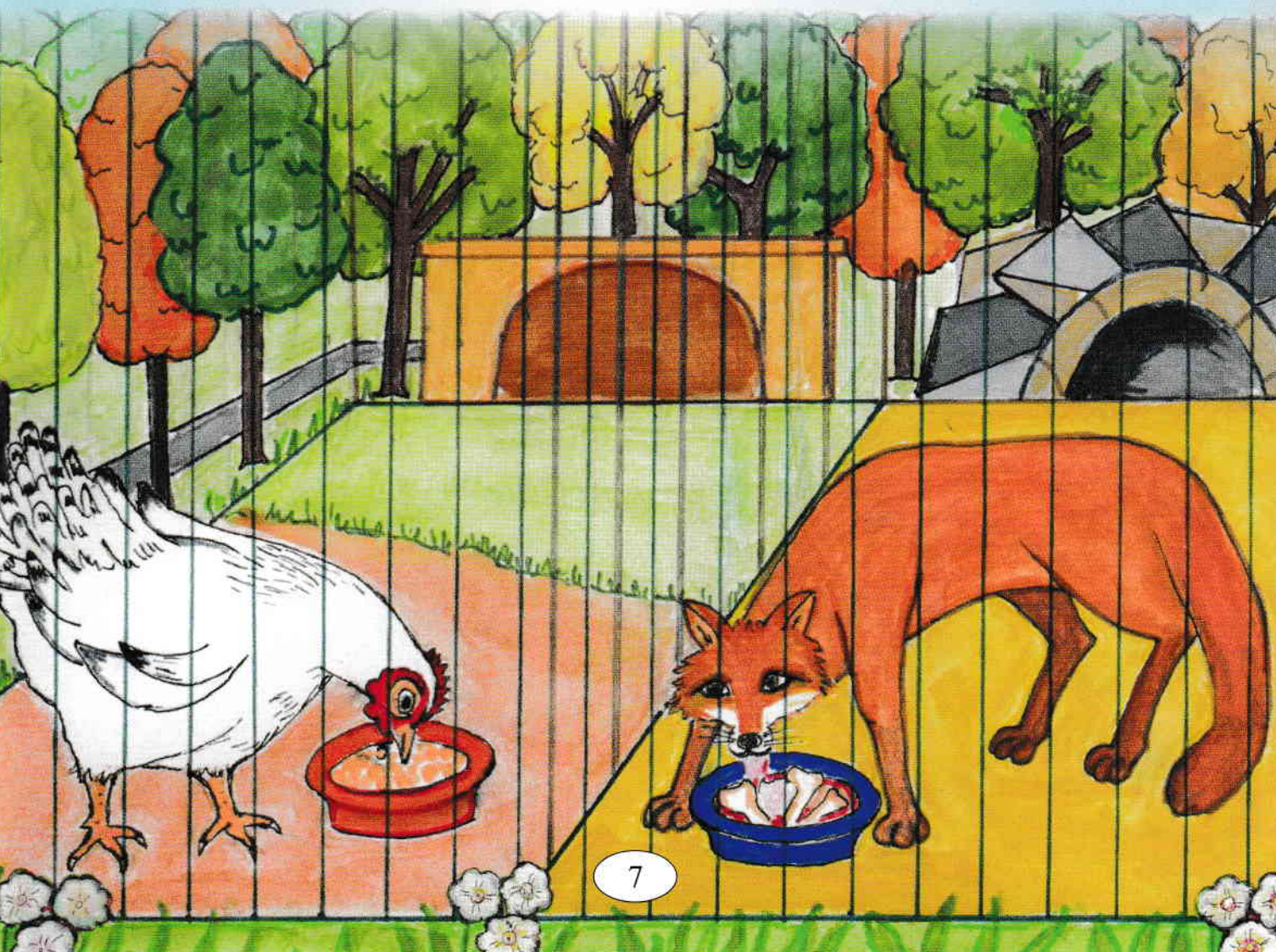
VULPEA ȘI GĂINA

Am auzit că, odată,
La Zoo, într-o grădină,
Aveau cușcă-alăturată
O vulpe și o găină.

Fiecare-n cușca sa,
Își petrecea ziua toată,
Neputând-o vizita,
Nicum, una pe cealaltă.

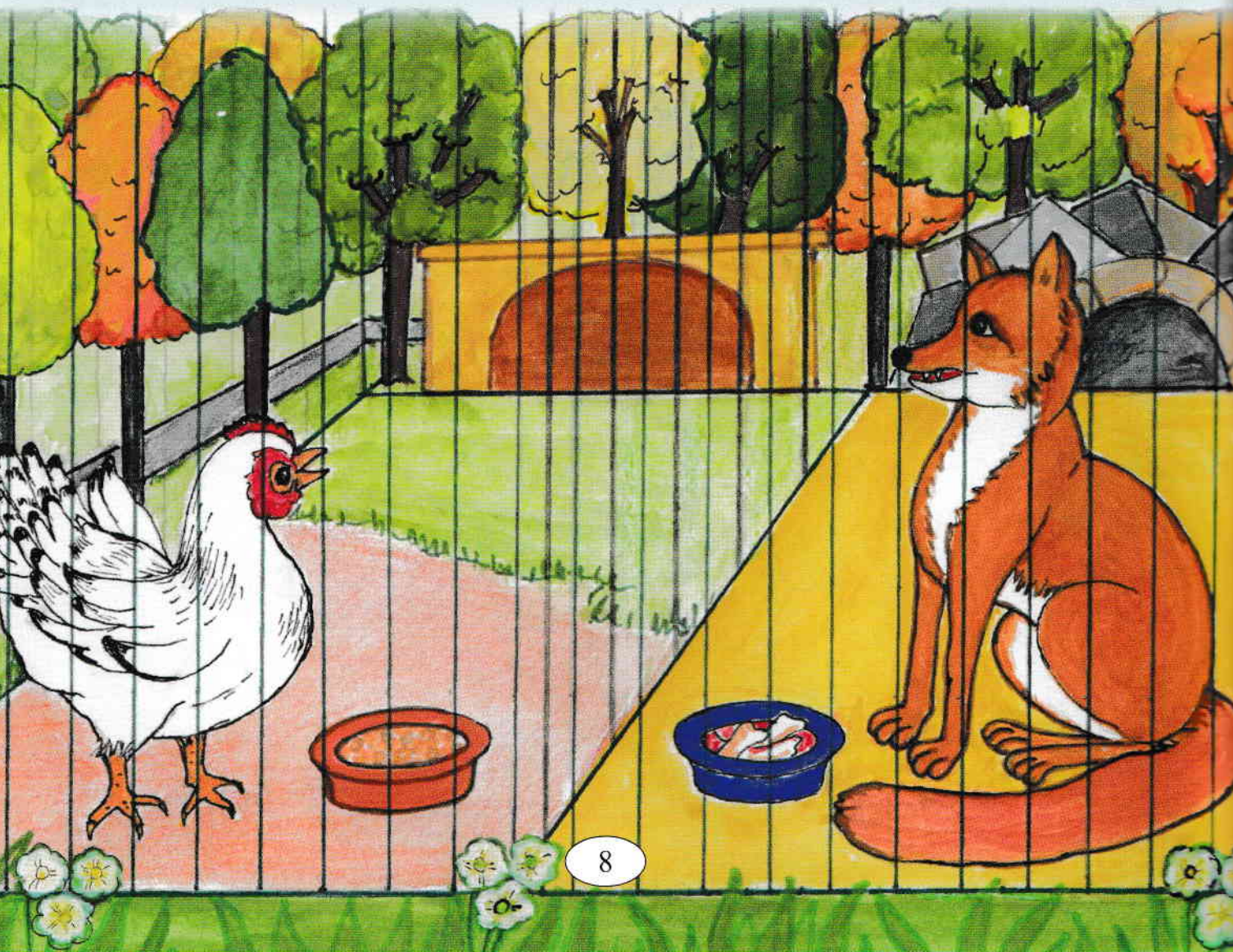
Amândouă, de mâncare
Și apă, zilnic, primeau,
Dar, neavând preocupare,
Ochi în ochi se mai priveau.

Dacă, până-a fi vecine,
Găina era voioasă
(Cânta și se oua bine),
Brusc, deveni *anxioasă!*

Vulpea, deși-nconjurată
Cu gratii de netrecut,
Își mai spunea câteodată:
„Ah, ce-aș vrea să mă înfrupt
Din găina asta grasă!
De-aș vedea-o jumulită,
Friptă, la mine pe masă,
Ce-aș mai fi de fericită!”

Căci, deși primea mâncare,
Ea tot vulpe rămânea;
Și, ca o amenințare,
Colții își mai arăta
Spre găina temătoare,
Care simțea că îngheață,
Pierdea pofta de mâncare
Și ... mai rău, pofta de viață!

Fiind tot mai speriată,
Zi și noapte, își spunea
În gând: „asta ... dacă scapă,
Vai de măicuța mea!”

Vulpea n-avea cum să scape.
Găina, deși știa,
Doar privind-o printre gratii,
Tot mai tare se temea!

Și, imaginându-și colții
În trupul ei *vlăguit*
(De greaua spaimă a morții),
N-a mai *supraviețuit*.

N-a avut vreo boală grea,
S-o lovească pe la spate,
Ci-a *răpus-o*, chiar așa,
Numai teama ei de moarte!

Iar vulpea, obișnuită
S-o privească zi de zi,
Se-ntreba nedumerită:
– Vecina mea unde-o fi?

Morala:
Oricât ar fi de *banală*,
O amenințare mută
Poate deveni *mortală*,
Dacă frica o ajută!

